

Studiul 9: O slujire din dragoste

Sabat după-amiază, 22 august

De memorat:

„V-am scris cu multă mâhnire și strângere de inimă, cu ochii scăldați în lacrimi, nu ca să vă întristați, ci ca să vedeți dragostea nespus de mare pe care o am față de voi.”

2 Corinteni 2:4.

Apostolul Pavel nu a avut întotdeauna o viață ușoară. Pe lângă închisoare și situații când viața i-a fost amenințată, el a mai menționat: „De cinci ori am căpătat de la iudei patruzeci de lovituri fără una; de trei ori am fost bătut cu nuiiele; o dată am fost improșcat cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am fost în adâncul mării. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații mincinoși, în osteneli și necazuri, în privegheri adesea, în foame și sete, în posturi adesea, în frig și lipsă de îmbrăcăminte! Și, pe lângă lucrurile de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate Bisericele” (2 Corinteni 11:24-28).

În scrisorile lui către corinteni se vede doar o parte din grija lui pentru această biserică. Cu toate aceste încercări, iubirea pentru ei nu i-a dispărut niciodată, la fel cum dragostea lui Hristos pentru noi nu dispare niciodată. De fapt, de la Domnul Isus a învățat Pavel să iubească bisericile (2 Corinteni 5:14; vezi 1 Corinteni 11:1).

Recunoștință

1. Care este motivul recunoștinței lui Pavel din 2 Corinteni 1:3-7?

2 Corinteni 1:3-7

- ³ Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri,
⁴ care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz!
⁵ Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos avem parte din belșug și de mângâiere.
⁶ Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și mântuirea voastră; dacă suntem mângâiați, suntem pentru mângâierea voastră, care se arată prin faptul că răbdați aceleași suferințe ca și noi.
⁷ Și nădejdea noastră pentru voi este neclintită, pentru că știm că, dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mângâiere.

Recunoștința lui Pavel se concentrează asupra mângâierii pe care Dumnezeu o oferă celor care suferă. În acest pasaj verbul „a mângâia” (parakaleō) și substantivul „mângâiere” (paraklēsis) apar împreună de 10 ori – ceea ce reprezintă o treime din aparițiile acestor cuvinte în 2 Corinteni (29 de ori). Dumnezeu este prezentat ca „Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri, care ne mângâie în toate necazurile noastre” (2 Corinteni 1:3,4).

Mângâierea primită de la Dumnezeu nu este menită să fie păstrată doar pentru propria persoană (2 Corinteni 1:4,5). Numai inima întristată care a primit mângâierea divină poate oferi, la rândul ei, mângâiere eficientă celor aflați în suferință.

Pavel îi putea mângâia pe alții pentru că el însuși, în suferințele lui, a primit mângâiere de la Dumnezeu. „Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și mântuirea voastră; dacă suntem mângâiați, suntem pentru mângâierea voastră” (2 Corinteni 1:6; subl. ad.). Iată ce este dragostea!

2. Pentru ce își exprimă Pavel mulțumirea în 2 Corinteni 1:8-11?

2 Corinteni 1:8-11

⁸ În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață.

⁹ Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim, pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu, care înviază morții.

¹⁰ El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă.

¹¹ Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu pentru noi.

Pavel vorbește despre un necaz „peste măsură [...]”, mai presus de puterile noastre”, care l-a făcut pe el și pe cei ce lucrau împreună cu el să se teamă că li s-a apropiat sfârșitul (2 Corinteni 1:8). Pentru o clipă au crezut că învierea era singura lor speranță. Totuși Dumnezeu i-a salvat, iar situația s-a schimbat (2 Corinteni 1:10). De la frica de moarte (2 Corinteni 1:8) ei ajung la speranța implicită că Dumnezeu îi va salva din nou (2 Corinteni 1:10). Biruințele lui Dumnezeu din trecut ne dau încrederea că El va face același lucru și în viitor. Dumnezeu folosește necazurile pentru a ne învăța să ne încredem în El. Greutățile ne pot duce la maturitate spirituală, cel puțin în măsura în care le permitem să ne apropie de Dumnezeu. Recunoștința lui Pavel arată de asemenea puterea rugăciunii de mijlocire și recunoștința pe care o simțim datorită salvării realizate de Dumnezeu (2 Corinteni 1:11).

Ce lucruri ți s-au părut utile pentru gestionarea suferinței cu care, într-un fel sau altul, ne confruntăm cu toții?

Sfințenie și curăție

Ieri am învățat că dragostea lui Pavel pentru corinteni s-a manifestat prin faptul că i-a mângâiat în necazurile lor, așa cum și el a primit mângâiere de la Dumnezeu în ale lui (2 Corinteni 1:1-11). Astăzi vom vedea că dragostea lui pentru ei s-a manifestat și în integritatea pe care el și colaboratorii lui au arătat-o față de membrii bisericii din Corint.

3. Citește 2 Corinteni 1:12-14 în lumina textelor din 2 Corinteni 2:17 și 2 Corinteni 4:2! Cum dezvăluie curăția lui Pavel dragostea lui pentru corinteni?

2 Corinteni 1:12-14

¹² Lauda noastră este mărturia pe care ne-o dă cugetul nostru că ne-am purtat în lume, și mai ales față de voi, cu o sfințenie și curăție de inimă date de Dumnezeu, bizuindu-ne nu pe o înțelepciune lumească, ci pe harul lui Dumnezeu.

¹³ Nu vă scriem altceva decât ce citiți și cunoașteți. Și trag nădejde că până la sfârșit veți cunoaște,

¹⁴ cum ați și cunoscut în parte, că noi suntem lauda voastră, după cum și voi veți fi lauda noastră în ziua Domnului Isus.

2 Corinteni 2:17

¹⁷ Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți, ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.

2 Corinteni 4:2

² Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.

Versetele 12 la 14 din 2 Corinteni 1 introduc teza pe care Pavel o va dezvolta în restul epistolei. Integritatea și apostolatul lui au fost puse la îndoială de unii din Corint. Ei credeau că Pavel avea un caracter șovăielnic, indecis, lucru nepotrivit

pentru lucrarea apostolică. Drept răspuns, Pavel subliniază că el și colegii lui au acționat cu cea mai mare integritate față de ei.

Două cuvinte descriu conduita lui Pavel și a celor care lucrau cu el: sfințenie și curăție (2 Corinteni 1:12). Termenul „sfințenie” este traducerea cuvântului grecesc *haplotēs*. Aici este folosit pentru a exprima integritatea personală în vorbire sau comportament; pe scurt, el arată puritatea motivațiilor (Efeseni 6:5; Coloseni 3:22). La rândul său, termenul „curăție” (gr. *eilikrinea*) indică de asemenea integritate și puritate a motivelor.

Corinteni nu ar fi trebuit să se îndoiască de puritatea intențiilor lui Pavel. El arată clar că integritatea morală și sinceritatea lui provin de la Dumnezeu. În același verset Pavel afirmă mai departe că aceste calități ale slujirii ne sunt date „de Dumnezeu”, „bizuindu-ne [...] pe harul lui Dumnezeu”. Se pare că adversarii lui Pavel i-au interpretat greșit cuvintele din comunicările scrise anterioare (2 Corinteni 1:13,14). Pavel garantează că intențiile lui au fost clare și ușor de înțeles. El era convins că sinceritatea cuvintelor, a intențiilor și a acțiunilor sale va reieși clar „în ziua Domnului Isus” (2 Corinteni 1:14).

Care a fost experiența ta atunci când ți-au fost puse la îndoială motivațiile sau intențiile, oricât de bine intenționat și sincer erai? Ce ar trebui să te învețe lucrul acesta despre cât de atent trebuie să fii când pui la îndoială motivațiile altcuiva?

Schimbare de planuri, din dragoste

Am văzut că unii din Corint se îndoiau de intențiile și de afecțiunea lui Pavel. Astăzi vom analiza un motiv al îndoielii lor: schimbarea planurilor lui de călătorie (2 Corinteni 1:15 – 2:4).

4. Potrivit 1 Corinteni 16:5-7, care a fost planul inițial de călătorie al lui Pavel?

1 Corinteni 16:5-7

- ⁵ La voi am să vin după ce voi trece prin Macedonia, căci prin Macedonia voi trece.
- ⁶ Poate mă voi opri pe la voi sau poate chiar voi ierna la voi, ca apoi să mă însoțiți acolo unde voi avea să mă duc.
- ⁷ De data aceasta nu vreau să vă văd în treacăt, ci trag nădejde să mai rămân cu voi câțeva vreme, dacă va îngădui Domnul.

Pavel mai fusese în Corint. Conform 1 Corinteni 16:5,6, plănuia să treacă prin Macedonia în drumul de întoarcere la Corint și poate să rămână în Corint pentru iarnă. De acolo urma să meargă în Iudeea cu darurile pentru săracii din Ierusalim strânse în Macedonia, Ahaia, Galatia și Asia. Dar și-a schimbat planurile din cauza unei vești proaste aduse de Timotei din Corint (1 Corinteni 4:17; 16:10; 2 Corinteni 1:1).

Pavel intenționa să meargă direct din Efes la Corint și acolo să abordeze problemele relatate de Timotei. Noul itinerar urma să fie Efes-Corint-Macedonia-Corint-Iudeea (2 Corinteni 1:15,16). În realitate, el a plecat din Efes spre Corint, dar apoi s-a întors la Efes. Planurile s-au schimbat. Nu s-a întors la Corint așa cum plănuise, cel puțin nu imediat, deoarece ultima lui vizită nu decursese bine. Așa că s-a întors la Efes și le-a scris corintenilor, în loc să îi viziteze. A preferat să trimită o scrisoare decât să riște să înrăutățească lucrurile prin încă o vizită (2 Corinteni 2:1,3). Intențiile lui Pavel cu ocazia ultimei vizite fuseseră înțelese greșit. Unii din Corint spuneau că era instabil și că nu îi iubea suficient (2 Corinteni 1:17). În răspunsul lui la acuzații, Pavel le îndreaptă privirea spre Evanghelia lui Hristos. El era fidel intenției de a-i vizita pe corinteni cu prima ocazie favorabilă, așa cum Dumnezeu fusese fidel când Își respectase promisiunile față de ei, prin Hristos (2 Corinteni 1:18-22). „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate

în El sunt «Da»; de aceea și «Amin» pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu” (2 Corinteni 1:20).

Astfel, răspunsul lui nu era un amestec derutant de „da” sau „nu”, în funcție de împrejurări, așa cum spuneau ei, ci era „întotdeauna, da”, așa cum lucrarea lui Dumnezeu prin Hristos este „Da” (2 Corinteni 1:19). Prin urmare, motivul pentru care Pavel le-a scris corintenilor în loc să îi viziteze a fost dragostea lui sinceră pentru ei, nu invers (2 Corinteni 2:4). O altă vizită imediat după vizita dureroasă le-ar fi adus și mai multă durere, nu bucuria pe care Pavel intenționa să o producă prin prezența lui (2 Corinteni 1:24; 2 Corinteni 2:3). Cât de ușor i-au fost interpretate greșit intențiile bune!

Iertare și apoi reafirmarea iubirii

În loc să îi viziteze pe corinteni a doua oară, Pavel, după ce s-a întors la Efes, a trimis ceea ce a devenit cunoscut drept „epistola dură” (vezi 2 Corinteni 2:3,4; 7:8,12).

5. Studiază 2 Corinteni 7:5-13! Ce rezultat a avut ceea ce le-a scris și care a fost reacția lui Pavel la acel rezultat?

2 Corinteni 7:5-13

- ⁵ Căci și după venirea noastră în Macedonia, trupul nostru n-a avut nicio odihnă. Am fost necăjiți în toate chipurile: de afară lupte, dinăuntru temeri.
- ⁶ Dar Dumnezeu, care mângâie pe cei smeriți, ne-a mângâiat prin venirea lui Tit.
- ⁷ Și nu numai prin venirea lui, ci și prin mângâierea cu care a fost mângâiat și el de voi. El ne-a istorisit despre dorința voastră arzătoare, despre lacrimile voastre, despre râvna voastră pentru mine, așa că bucuria mea a fost și mai mare.
- ⁸ Măcar că v-am întristat prin epistola mea, nu-mi pare rău și chiar dacă mi-ar fi părut rău – căci văd că epistola aceea v-a întristat (măcar că pentru puțină vreme) –
- ⁹ totuși acum mă bucur, nu pentru că ați fost întristați, ci pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăință. Căci ați fost întristați după voia lui Dumnezeu, ca să n-aveți nicio pagubă din partea noastră.
- ¹⁰ În adevăr, când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire și de care cineva nu se căiește niciodată, pe când întristarea lumii aduce moartea.
- ¹¹ Căci uite, tocmai întristarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu ce frământare a trezit în voi! Și ce cuvinte de dezvinovățire! Ce mânie! Ce frică! Ce dorință aprinsă! Ce râvnă! Ce pedeapsă! În toate voi ați arătat că sunteți curați în privința aceasta.
- ¹² Așa că, dacă v-am scris, nu v-am scris nici din pricina celui ce a făcut ocară, nici din pricina celui ce a suferit ocară, ci ca să se arate marea noastră purtare de grijă pentru voi înaintea lui Dumnezeu.
- ¹³ De aceea am fost mângâiați. Dar, pe lângă mângâierea aceasta a noastră, ne-am bucurat și mai mult de bucuria lui Tit, al cărui duh a fost răcorit de voi toți.

Pavel și Tit s-au întâlnit mai târziu în Macedonia, unde Pavel a auzit de la Tit vestea excelentă că vorbele lui pătrunzătoare au produs rezultate pozitive, lucru care a adus multă bucurie inimii apostolului. Dacă înainte unii din Corint se poziționaseră împotriva lui Pavel, acum biserica era de partea lui. Cât de important este să ne susținem conducătorii! Ca membri ai bisericii, putem face ca lucrarea lor să fie mult mai ușoară decât este.

6. Care este ideea centrală din 2 Corinteni 2:5-11?

2 Corinteni 2:5-11

⁵ Dacă a fost cineva o pricină de întristare, nu m-a întristat numai pe mine, ci pe voi toți; cel puțin în parte, ca să nu spun prea mult.

⁶ Este destul pentru omul acesta pedeapsa care i-a fost dată de cei mai mulți;

⁷ așa că acum este mai bine să-l iertați și să-l mângâiați, ca să nu fie doborât de prea multă mâhnire.

⁸ De aceea, vă rog să vă arătați iarăși dragostea față de el,

⁹ căci v-am scris și cu gândul ca să vă pun la încercare și să văd dacă sunteți ascultători în totul.

¹⁰ Dar pe cine iertați voi, îl iert și eu. În adevăr, ce am iertat eu – dacă am iertat ceva – am iertat pentru voi, în fața lui Hristos,

¹¹ ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi, căci nu suntem în neștiință despre planurile lui.

Acest pasaj redă un caz de disciplină bisericească. Cercetătorii dezbat dacă vinovatul de aici este bărbatul incestuos din 1 Corinteni 5:1-5 sau altcineva, o persoană care i-a influențat pe unii din biserică să îl acuze pe Pavel că fusese inconsecvent și lipsit de considerație față de ei în deciziile sale legate de călătorii. Contextul pare să favorizeze a doua variantă. În orice caz, cea mai importantă învățătură din pasaj privește modul în care biserica trebuie să trateze o persoană aflată în păcat.

Acest fragment transmite că scopul disciplinei bisericești este revenirea prin iertare și prin reafirmarea iubirii față de cel păcătos (2 Corinteni 2:6-8,10). Pasajul mai sugerează că disciplina bisericească poate fi dureroasă, dar este necesară. Altfel spus, fiindcă sunt bine intenționate și manifestă dorința de a fi „orientate spre har”, unele biserici pot ajunge să nu abordeze sau să nu gestioneze niciodată păcatele evidente sau chiar publice. Pe de altă parte, altele pot fi foarte rigide, neiertătoare și aspre. Păcatul trebuie tratat, dar cu dragoste. Astfel Pavel îndemna

biserica să își reafirme dragostea pentru cel care greșise (2 Corinteni 2:8) deoarece el însuși iubea biserica (2 Corinteni 2:4).

Biserica din Corint putea să-l iubească pe cel care greșise (2 Corinteni 2:8) pentru că ea însăși fusese obiectul iubirii lui Dumnezeu prin iubirea lui Pavel. Ce ne învață acest lucru despre dragoste?

2 Corinteni 2:8

⁸ De aceea, vă rog să vă arătați iarăși dragostea față de el,

Biruința prin Hristos

7. Citește 2 Corinteni 2:12,13 și notează mai jos unde s-a dus Pavel după ce a scris „epistola dură”! De ce s-a dus acolo?

2 Corinteni 2:12,13

¹² Când am ajuns la Troa pentru Evanghelia lui Hristos, măcar că mi se deschisese acolo o ușă în Domnul,

¹³ n-am avut liniște în duhul meu, fiindcă n-am găsit pe fratele meu Tit; de aceea mi-am luat ziua bună de la frați și am plecat în Macedonia.

Pavel era neliniștit în timp ce îl aștepta pe Tit (2 Corinteni 7:5,6). În ciuda acestei neliniști, Pavel nu putea să nu vorbească despre Domnul Isus (2 Corinteni 2:12). Îl iubea foarte mult pe Domnul Isus. În acel moment încă nu știa rezultatele scrisorii lui. Era nerăbdător să îl vadă pe Tit și să audă despre reacția corintenilor.

Lucrarea lui Pavel la Troa a fost un succes, dar „nu a putut rămâne mult timp acolo. «Grija pentru toate bisericile», mai ales pentru biserica din Corint, apăsa greu asupra inimii sale. El sperase să-l întâlnească pe Tit la Troa și să afle de la el cum fuseseră primite cuvintele de sfat și de mustrare trimise fraților corinteni; dar a fost dezamăgit în această privință. Despre această experiență, el a scris: «N-am avut liniște în duhul meu, fiindcă n-am găsit pe fratele meu Tit» (2 Corinteni 2:13). De aceea el a plecat din Troa și a trecut în Macedonia, unde, la Filipi, l-a întâlnit pe Timotei” (Ellen G. White, Faptele apostolilor, p. 323).

8. Studiază 2 Corinteni 2:14-17! Care a fost reacția lui Pavel când s-a întâlnit cu Tit în Macedonia și a aflat despre reacția pozitivă a corintenilor?

2 Corinteni 2:14-17

¹⁴ Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui.

¹⁵ În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării:

¹⁶ pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață. Și cine este de ajuns pentru aceste lucruri?

¹⁷ Căci noi nu stricăm Cuvântul lui Dumnezeu, cum fac cei mai mulți, ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, înaintea lui Dumnezeu, în Hristos.

Într-o explozie de bucurie, Pavel afirmă că Dumnezeu „ne poartă totdeauna cu carul Lui de biruință în Hristos” (2 Corinteni 2:14). Ce declarație minunată! O inimă plină de prezența lui Hristos răspândește „în orice loc mireasma cunoștinței Lui” (2 Corinteni 2:14).

Pavel se bucură în Hristos că scrisoarea dureroasă rodise așa cum intenționase el (2 Corinteni 7:5-9). Era o mare reușită. Între timp, în 2 Corinteni 2:17, Pavel își reafirmă sinceritatea ca apostol al lui Hristos (2 Corinteni 2:17; 1:12). Conform acestui pasaj, un slujitor credincios al lui Hristos se deosebește de un învățător fals prin faptul că acesta din urmă vinde Evanghelia pentru câștig personal, în timp ce primul vestește Cuvântul lui Dumnezeu cu dragoste deplină pentru Hristos.

Ce te motivează în tot ceea ce faci, mai ales atunci când o faci în numele Domnului Isus?

Un gând de încheiere

Suplimentar: Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, cap. 31, „Ascultarea soliei”

„Cei care au dus povara celor mai mari dureri sunt adesea cei care le aduc altora cea mai mare mângâiere, răspândind lumină oriunde merg. Astfel de oameni au fost disciplinați și îndulciți prin suferințele lor; nu și-au pierdut încrederea în Dumnezeu când necazul i-a lovit, ci s-au agățat și mai strâns de dragostea Sa ocrotitoare. Aceștia sunt dovada vie a grijii iubitoare a lui Dumnezeu. [...]

O viață creștină consacrată răspândește mereu lumină, mângâiere și pace. Este caracterizată de puritate, tact, simplitate și rodnicie. Este condusă de dragostea altruistă care sfințește influența. Este plină de Hristos și lasă o urmă de lumină oriunde ar merge cel care o trăiește” (Ellen G. White, *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 122).

„Apostolul Pavel a considerat că este necesar să mustre greșeala din biserică, dar nu și-a pierdut stăpânirea de sine atunci când a mustrat păcatul. A explicat cu grijă de ce a acționat așa. Cât de atent a acționat, pentru a-i convinge că era prietenul celor rătăciți! I-a făcut să înțeleagă că îl dureau și pe el faptul că le provoca durere. Le-a imprimat în minte faptul că interesul lui era unit cu al lor” (Comentariile Ellen G. White, în *Comentariul biblic adventist*, vol. 6, p. 1094).

Zilnic: Psalmii 9 – 15; Ellen G. White, *Dietă și hrană*, cap. 25, „Apel către pastori, președinți...” – „Broșuri despre reforma sănătății”

1. Ce zice cu trufie cel rău?
2. Ce au pe buze oamenii?
3. De ce psalmistul Îi cântă Domnului?
4. Asupra cui nu aruncă ocară cel ce va locui pe muntele sfânt?
5. Pentru ce ar trebui să trăiască mai mult părinții?